

L.M.J.B.

**ŠV. KORANAS YRA
DIEVO ŽODIS**

The Quran is the word of God
القرآن الكريم كلمة الله

Lietuvos musulmonų Jaunimo Bendrija

Lietuvos musulmonų jaunimo bendrija

GERAŠIRDINGIAUSIOJO IR GAILESTINGIAUSIOJO ALLAH VARDU.

Garbinimas skiriamas Aukščiausiam Allah ir lai pranašą Mohammedą, jo šeimą ir draugus, bei visus tuos, kurie seka jais ir eina jų keliu, telydi Allah ramybė ir palaima iki pat Prisikėlimo Dienos.

Įvadas

„Nejaugi jie atidžiai neapsvarstė Šv. Korano? Jei jis būtų buvęs kieno nors kito, o ne Allah, jie neabejotinai būtų suradę jame daug prieštaravimų.“

[Šv. Koranas: 4:82]

Dievas sukūrė žmogų kilniam tikslui: tam, kad Jį garbintų ir gyventų dorą gyvenimą, paremtą Jo įsakymais bei patarimais žmonijai. Žmonija išmoko to iš Dievo siųstų pranašų, kurie aiškiai ir paprastai aiškino gyvenimo prasmę ir kaip tinkamai garbinti Dievą. Pranašams ir pasiuntiniams Dievas atskleidė žinias apie tai, kas nutinka po mirties bei apie laukiamus atpildus ir bausmes už savo veiksmus.

Pranašai ir pasiuntiniai perduoda tą pačią visuotinę žinią, pavestą jiems Dievo. Jie skelbė:

„O žmonės! Garbinkite Dievą! (t.y., nieko su juo nesusiedami). Jūs neturite kitų dievų, tik Jį vieną.“

[Šv. Koranas: 7:65]

Per visą žmonijos istoriją Dievas kiekvienai tautai siuntė po pranašą ir/arba pasiuntinį.

„Ir iš tikrųjų, iš kiekvienos Ummah (bendruomenės, tautos) mes siuntėme po pasiuntinį, skelbiantį: Garbink Allah (Vienintelį) ir venk (arba laikykis atokiai) visų apsimetėlių dievų.“

[Šv. Koranas: 16:36]

Apie keletą pranašų esame girdėję, tačiau apie kitus-ne. Štai sąrašas pranašų ir pasiuntinių, tačiau jis nėra galutinis: Adam, Noah, Abraham, Ismail, Isaac, Jacob, Joseph, Moses,

Aaron, Lot, David, Solomon, Elias, Elisha, Hood, Thul-Kifi, Enoch, Jonah, Job Shu'aib, Saalih, Ezra, Zachariyyah, John, Jesus, Muhammad ir kiti, ramybė ir palaima telydi juos.

Dalį jų atpažįstame iš knygų, kai tuo tarpu apie kitus nesame girdėję.

Knygos, apie kurias jau esame girdėję: Biblija (Abraomo), Tora (Mozės), Zaboor (Dawood), ir Injeel (Evangelija), kuri buvo atskleista Jėzaus. Visos šios biblijos skelbė tą pačią pagrindinę Dievo žinią, skirtą žmonijai.

Kiekvienas pranašas skelbė aiškius Dievo nurodymus, skirtus konkrečiai žmonių grupei tam tikru istoriniu laikotarpiu ir konkrečiomis aplinkybėmis, nors svarbiausioji žinia išlikdavo nepakitusi.

Kaip vienas iš pavyzdžių būtų faktas, jog Mozės amžininkai buvę puikūs magijos žinovai. Taigi jo svarbiausiasis stebuklas buvo apginti geriausias jo dienų magus. Jėzaus amžininkai buvo laikomi gabiais gydytojais. Taigi, jo stebuklai buvo skirti prikelti mirusiuosius ir išgydyti nepagydomas ligas. Arabai, Mohammedo amžininkai, buvo garsūs savo iškalba ir nuostabia poezija. Todėl Mohammedo (Ramybė ir Palaima telydi jį) reikšmingiausias stebuklas buvo Šv. Koranas, kurio atitiktis visas arabų poetų ir oratorių legionas neįstengė sukurti nepaisant dažnų paties Šv. Korano iššūkių.

Vis dėlto, visas grožis ir galia Mohammedo (Ramybė ir Palaima telydi jį) slypi jo svarbiausiame stebukle, kuriame jis panaikina visus laiko ir erdvės apribojimus. Tai nuolatinis stebuklas, skirtas visoms kartoms.

Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) yra paskutinis pasiuntinys, tačiau jo misijos skelbimo laikas nėra ribotas ir yra skirtas visiems žmonėms (nuo tada, kai jis tapo pranašu) visiems laikams iki Paskutiniojo Teismo Dienos.

Dabar tie, iš kurių daugelis sutiktų su viskuo, kas buvo aukščiau paminėta, gali nesutikti su teiginiais apie Mohammedą (Ramybė ir Palaima telydi jį), jo pranašavimą ir bibliją, kurią jis parašė (Šv. Koraną).

Mūsų tikslas yra įrodyti nepaliekant net mažiausio abejonės šešėlio, jog Šv. Koranas yra paties Dievo kūrinys ir Mohammedas yra Dievo Pranašas. Mes negalime priimti Pranašystės ir nepripažinti Pranašo bei atvirksčiai. Abu turi būti pripažinti, arba abu atmetami.

Iš esmės, nuomones apie Šv. Koraną galime suskirstyti į tris grupes:

Tie, kurie teigia, jog tai Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) parašė Šv. Koraną;

Tie, kurie teigia, jog Šv. Koraną parašė kažkas kitas ir išmokė jį Mohammedą (Ramybė ir Palaima telydi jį);

Tie, kurie tiki, jog Šv. Koranas yra grynas Dievo žodis, neturintis žmogiškojo autoriaus.

Šiame straipsnyje mes trumpai apžvelgsime šiuos tris argumentus pagrįsdami juos logika, istoriniais liudijimais, teksto analize ir netgi moksliniais faktais.

Remdamiesi argumentais, pateiktais viršuje, galime logiškai spręsti, jog jei Šv. Koraną parašė Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) arba koks nors žmogus (grupė žmonių), tai būtų teisinga atmesti žmogų ir jo žinią. Tačiau, jeigu įrodoma, kad Šv. Koranas yra Dievo kūrinys, tuomet

mums yra būtina tikėti juo, vadovautis juo ir pripažinti Mohammedą (Ramybė ir Palaima telydi jį) ir Dievo pasiuntinį.

Paprašysime skaitytojo apmąstyti...

Pirmasis tvirtinimas:

Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) parašė Šv. Koraną.

Tie, kurie tvirtina, jog Šv. Koraną parašė Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) pateikia skirtingus motyvus, kodėl jis tai padarė, todėl iš esmės galime juos suskirstyti į tokias grupes:

Dėl materialinės naudos/valdžios ir šlovės;
Suvienyti arabus arba moraliai perauklėti juos;
Epilepsijos priepuoliai arba haliucinacijos.

Kad Mohammedas buvo labiausiai istoriškai pagrįstas žmogus, galime nesunkiai suprasti išnagrinėję šiuos tvirtinimus ir palyginę tai su jo gyvenimu.

Pirma: tvirtinimas, jog Mohammedas parašė Šv. Koraną, yra nebe naujas. Jo paties žmonės pradėjo tai tvirtinti. Kaip atsaką į šį tvirtinimą, Dievas atskleidė štai ką:

“Sakyk: „Tai ne mano jėgoms, pakeisti jį pagal savo paties nuomonę; aš tik skelbiu tai, kas man yra atskleista. Iš tikrųjų, aš baiminuosi, jei nepaklusčiau savo Viešpačiui, kančių, kurios laukia Didžiąją Dieną (t.y.Paskutiniojo Teismo Dieną).“ Sakyk: „Jei Allah nebūtų panorėjęs, aš nepasakočiau to jums, ir Jis nebūtų supažindinęs jūsų su visu tuo. Iš tiesų, aš juk anksčiau gyvenau tarp jūsų. Argi nesuvokiate prasmės?“

Šios eilutės sakomos jo kritikams tam, kad šie apmąstyti faktą, jog Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) gyveno tarp jų nuo keturiasdešimties (40) metų prieš pradėdamas dėstyti jiems Šv. Koraną, niekad nerodydamas jokių polinkių poezijai ir, kaip jie patys žino, būdamas beraštis. Jei jis nemokėjo nei rašyti, nei skaityti, tuomet iš kur atsirado šios didingos eilės ?

Taip pat atsižvelkime į faktą, jog Mohammedui (Ramybė ir Palaima telydi jį) yra įsakyta aukščiau minėtose eilėse „Sakyk“ du kartus. Tai įsakymas perteikti konkretų tvirtinimą žmonėms. Šį įsakymą „Sakyk“ Šv. Korane galime surasti 322 kartus. Kitose Šv. Korano vietose jam įsakyta „Skelbk“, „Garbink Viešpatį“, „Nusižemink“ ir t.t. Taigi klausiamo, ar taip žmogus kalba su savimi ar rašo knygą?

Taip pat atsižvelkime ir į tą faktą, kad dar prieš tai, kai Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) tapo pranašu, tarp savo žmonių jis buvo žinomas kaip „Al-Amin“ („patikimas ir patiklus“). Niekas niekados neapkalto jo melu.

Dauguma Vakarų istorikų sutinka su šia analize:

„Jei toks žmogus kaip Mohammedas imtųsi dabartinio pasaulio diktatūros, jam pavyktų išspręsti esančias problemas, ir tai be abejonės atneštų taip reikalingą ramybę ir džiaugsmą.“

George Bernard Shaw

„Mano pasirinkimas laikyti Mohammedą pačiu įtakingiausiu žmogumi pasaulyje gali kai ką nustebinti ir sukelti abejonių, tačiau jis buvo vienintelis žmogus visoje žmonijos istorijoje, kuris turėjo nepaprastą pasisekimą abiejuose dalykuose: religijoje ir pasauliniame lygmenyje.“

Michael H.Hart, THE 100: A RANKING OF THE MOST INFLUENTIAL PERSONS IN HISTORY, New York: Hart Publishing Company, Inc., 1978, p. 33

„Mohammedas buvo gerumo įsikūnijimas, kurio įtaka buvo jaučiama ir niekada nepamiršta aplinkinių.“

-Diwan Chand Sharma, The Prophets of the East, Calcuta 1935, p. 122

“Jis buvo Cezaris ir Popiežius viename asmenyje; tačiau jis buvo Popiežius be Popiežiaus pretenzijų, Cezaris, neturintis Cezario legionų: be pastovios kariuomenės, asmens sargybinio, rūmų, pastovių pajamų; jei koks nors žmogus turėtų teisę pasakyti, kad jis valdė pagal Dievo principus, tai būtų Mohammedas, jis turėjo visą galią be savo instrumentų ir paramos.“

Bosworth Smith, Mohammed and Mohhamadanism, London, 1874, p. 92.

“Filosofas, oratorius, apaštalas, įstatymų leidėjas, karys, tikslų pasiekėjas, racionalių dogmų ir kulto be šventųjų restauratorius; dvidešimties žemiškųjų ir vienos dvasinės imperijos įkūrėjas-tai kas yra Mohammedas. O dėl standartų, pagal kuriuos žmogaus didybė yra matuojama, turime paklausti, ar yra dar žmogus, didingesnis už jį?“

Lamartine, HISTOIRE DE LA TURQUIE, Paris, 1854, Vol. II, pp. 276-277

„Visi tie, kas studijuoja didžiojo arabų pranašo gyvenimą ir asmenybę, kas žino apie jo mokymą ir gyvenimo būdą, negali jausti nieko kito, išskyrus pagarbą šiam galingajam pranašui, vienam iš svarbiausių pasiuntinių. Ir taip pat visa tai dėstydamas galiu pasakyti dalykų, kurie žinomi daugeliui, tačiau kiekvieną kartą juos iš naujo skaitydamas, vėl

jaučiu vis kitoki gėrėjimąsi, naują pagarbą šiam didžiam arabų mokytojui.,,

Annie Besant, THE LIFE AND TEACHINGS OF MUHAMMAD, Madras, 1932, p. 4

„Jo pasiryžimas iškęsti persekiojimus dėl jo tikėjimo, aukšta moralė žmonių, kurie juo tikėjo ir gerbė jį kaip vadą, bei didingumas jo didžiausiojo pasiekimo-visa tai įrodo jo fundamentalų sąžiningumą. Manymas, jog Mohammedas-apsišaukėlis, sukelia daugiau problemų nei ką nors išsprendžia. Dar daugiau-jokia didžioji istorinė asmenybė nėra taip menkai vertinama, kaip Mohammedas.“

W. Montgomery Watt, MOHAMMAD AT MECCA, Oxford, 1953, p. 22

Taigi paprašysime skaitytojo apmąstyti štai ką:

Argi logiška tikėti, kad Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį), kuris iki keturiasdešimties metų savo žmonėms buvo žinomas kaip al-Amin (Patikimas) ir kurio dorumu bei sąžiningumu vis dar žavisi Vakarų mokslininkai, staiga pradėjo rašyti knygą, kuri neturi sau lygių literatūros atžvilgiu ir neprilygsta arabų poetų ir oratorių legionų aukščiausiam išsilavinimui per visą istoriją?

Argi prasminga sakyti, kad Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) skelbė melagingą tvirtinimą ir visu šiuo melu mokė tūkstančius žmonių, išsiskiriančiais sąžiningumu ir dorumu, kurių dėka įstengė sukurti geriausią žmonių visuomenę, kokią tik pasaulis kada nors buvo matęs?

Materialinė nauda? Valdžia ir šlovė?

Kai kas tvirtina, kad Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) parašė Šv. Koraną dėl materialinės naudos ar valdžios ir šlovės. Tačiau šis teiginys neatitinka istorinių liudijimų.

Iš esmės, jeigu gilintumėmės į Mohammedo (Ramybė ir Palaima telydi jį) gyvenimą, pamatytume, jog jis buvo turtingesnis PRIEŠ tapdamas pranašu, o ne po to, kai juo tapo.

Būdamas dvidešimt penkerių metų, jis vedė turtingą našlę, vardu Khadijah ir gyveno ganėtinai ištaigingai.

Tačiau, jam tapus pranašu, gyvenimo lygis dramatiškai smuko, kartais du mėnesius neturint ką valgyt, maitinantis tik datulėmis ir vandeniui-ir visa tai dėl nepaprastų sunkumų, kuriuos jis ir jo šeima turėjo iškęsti pradėjus skelbti Dievo žodį.

Tai nebuvo laikinas aukojimasis, bet gyvenimo būdas iki jo mirties. Tapęs pranašu, jis niekuomet negyveno įmantriuose rūmuose, neturėjo prašmatnių drabužių ir nesimėgavo pasaulio prabanga. Netgi po to, kai pirmiesiems musulmonams ėmė sektis, ir jie pradėjo siekti materialinės naudos, Mohammedo (Ramybė ir Palaima telydi jį) žmonos skundėsi dėl blogų gyvenimo sąlygų ir klausė, kodėl jie ir toliau turi taip vargingai gyventi, kai tam (tariamai) nebuvo jokio reikalo.

Tuomet buvo sulaukta Dievo apsireiškimo:

O Pranaše! Sakyk savo žmonoms: jei jūs trokštate šio pasaulio gyvenimo ir jo prašmatnumo, tuomet eikite! Aš jus aprūpinsiu ir išlaisvinsiu (t.y.skyrybos) gražiuoju. Bet jei jūs trokštate Allah ir jo Pranašo, ir namų pomirtiniame gyvenime, tuomet iš tikrųjų, doriems žmonėms Allah yra parengęs milžinišką atlygį (t.y. Dangų).

[Šv. Koranas 33:28-29]

Vienas iš Mohammedo (Ramybė ir Palaima telydi jį) bendražygių apibūdindamas jo kambarį sakė:

„Aš pastebėjau, kad tai, kas buvo jo kambaryje, susidėjo tik iš trijų nudegintos odos skiaučių ir kampe esančios saujos miežių. Aš žvalgiausi, tačiau neįstengiau nieko daugiau pamatyti. Tuomet pradėjau verkti. Jis (Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį)) tarė: „Kodėl tu raudoji?“ Aš atsakiau: „O, Allah Pranaše! Kaipgi aš galiu neverkti? Aš matau žymes kilimėlio, išpausto ant tavo kūno ir aš taip pat matau visa tai, kas yra šiame kambaryje. O, Allah Pranaše! Melskime, kad Allah mums suteiktų gausių maisto produktų. Persai ir romėnai, kurie neturi tikro tikėjimo ir kurie negarbina Allah, bet garbina savo karalių, gyvena soduose su upeliais, tekančiais jų viduje. O pasirinktasis Pranašas ir visų pripažintas Allah vergas turi gyventi tokiam baisiam varge?!“ Pranašas (Ramybė ir Palaima telydi jį) ilsėjosi ant savo pagalvės, bet kai išgirdo mane taip kalbant, atsisėdo ir tarė: „O, Umar! Ar tu vis dar abejoji dėl šio dalyko? Patogumas ir ištaiga po mirties yra daug geriau, nei patogumas ir ištaiga dabartiniame gyvenime. Netikintieji mėgaujasi savo dalimi šiame pasaulyje, kai tuo tarpu tikintieji visus šiuos dalykus patirs vėliau.“

(Muslim)

Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) mirė vargingai, ir jo nepriteklius šiame gyvenime buvo paties pasirinktas.

Paties svarbiausio tvirtinimo, jog Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) siekia turtų ir valdžios, paneigimas yra štai ši istorija, pasakojanti, kaip Makah vadai siekė sutrukdyti jam skelbti savo misiją:

„O Mohammedai, Tu esi kilniadvasiškiausias iš savo giminės ir tavo giminystės linija užtikrina tau garbingą vietą. Ir štai dabar tu sukėlei savo žmonėms rimtą susirūpinimą, pagal kuri suskaldei jų bendruomenę, paskelbdamas jų gyvenimo būdą kvailu, gėdingai kalbėdamas apie jų dievus ir religiją ir vadindamas jų protėvius netikinčiais. Paklausk, ką aš siūlau ir manau, jei tau tai yra priimtina. Jei tu sieki turtų, mes sukaupsime savo turtą ir padarysime tave turtingiausiu tarp mūsų. Jei sieki garbės, padarysime savo viešpačiu ir paklusime tavo įsakymams. Jei trokšti karaliaus titulo, padarysime tave savo karaliumi. Ir jei tu negali išsivaduoti nuo demono, slypinčio tavyje, mes surasime tau gydytoją ir visus savo pinigų išleisime tavo gydymui.“

“Pranašo Mohammedo Gyvenimas”, Ibn Hishaam

Jam baigus, Mohammedas(Ramybė ir Palaima telydi jį) paskelbė:

“Haa Meem. Geraširdingiausiojo, Gailestingiausiojo Allah apreiškimas. Knyga, kurioje viskas išsamiai paaikškinta; Šv. Koranas skirta arabiškai suprantantiems žmonėms. Ji skelbia džiugias naujienas ir perspėjimus, tačiau dauguma žmonių nusigręžia ir nesiklauso. Jie teigia: „Mūsų širdys yra po uždangom (paslėptos) nuo to, kur mus kvieti, mes esame kurti, ir tarp mūsų ir tavęs yra pertvara, tai dirbk sau (savo kelyje); taip, kaip mes dirbame sau (savo kelyje). Sakyk: „Aš toks pats žmogus kaip ir tu. Mane bandoma įtikinti, kad jūsų dievas yra vienas, todėl rinkis tiesų kelią į Jį ir nuolankumą Jam. Ir sielvartą daugiadiestyje. Tie, kurie neduoda Zakat, ir ateityje išliks netikinčiais. Iš tikrųjų tų, kurie tiki ir atlieka dorus darbus, laukia begalinis atpildas.”

[Šv. Koranas 41:1-8]

Nejaugi jo tikslas buvo turtai ir valdžia, kai jis labai lengvai galėjo gauti šiuos dalykus nepatirdamas vargų ir skurdo, kai tuo tarpu viso to atsisakė ir tęsė savo misiją iki pat mirties?

Suvienyti arabus?

Tvirtinimą, jog Mohammedo (Ramybė ir Palaima telydi jį) tikslas buvo suvienyti arabus, taip pat sunku apginti, jei žvelgsime į Mohammedo (Ramybė ir Palaima telydi jį) gyvenimą bei jo teiginius prieš nacionalizmą, gentinę santvarką it t.t.

Pirmiausia, vėlgi-ar tai būtų jo tikslas, jei jis būtų jo atsisakęs vos išgirdęs Mekos vadų pasiūlymą iškeisti savo misiją į turtus ir lobius.

Antra, nacionalizmo sąvoka neegzistuoja islame. Islame esti ryšys tarp tikėjimo ir tiesos bei melo-tai svarbiausi dalykai, jungiantys žmones, bet ne nacionalizmas, genties narių priėmimas, rasė, ar etninė grupė.

Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) pats apie tai kalbėjo įvairiomis progomis skelbdamas:

„Leiskite žmonėms nustoti didžiutis savo protėviais, kurie yra mirę, kurie yra paprasčiausias kuras pragaro liepsnoms; arba jie taps dar nereikšmingesni Allah nei vabalas kuris volioja mėšle savo nosį. Allah panaikino prisirišimą prie jaahiliyyah (priklauso priešislaminėms dienoms) ir didžiavimąsi savaisiais protėviais. Iš tikrųjų žmogus yra arba dievobaimingas tikintysis, arba vargšas nusidėjėlis. Visa žmonija yra Adomo vaikai, o Adomas buvo sukurtas iš molio.“
[Pagal Abu Dawood ir at-Tirmithi]

Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) taipogi skelbė: „Iš tikrųjų nėra jokio pranašumo arabui prieš ne arabą, arba ne arabui prieš arabą, nei baltajam prieš juodaodį, nei juodaodžiui prieš baltaodį, išskyrus pamaldumą.“ [Pagal Ahmad]

Šv. Korane skelbiama daug tokių idėjų. Štai vienas iš pavyzdžių:

„O, žmonija, mes jus sukūrėme iš vyro ir moters, ir suskirstėme į tautas ir gentis, kad pažintumėt vieni kitus. Tačiau pats mieliausias Allah yra tas, kuris yra pamaldžiausias.“

[Šv. Koranas, Surah al-Hujuraat, 49:13]

Pavyzdžių iš Šv. Korano ir Mohammedo (Ramybė ir Palaima telydi jį) pasisakymų yra be galo daug, todėl negalime jų visų paminėti, bet to, ką paminėjom, turėtų pakakti suvokti jų esmę.

Nepaisant žmogaus kūno spalvos, tautybės, ar genties, visi, kas tiki islamo skelbiamomis idėjomis, yra brolijos dalis.

Turint omenyje viską, kas buvo aukščiau paminėta, iškyla logiškas klausimas, ar visa tai skelbė Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį), kai šie žmonės tvirtino jį siekus suvienyti arabus, ir tuomet kodėl jis savo knygoje pateikė prieštaraujančią idėją? Remiantis istorija, pateikta aukščiau, matome, jog islamo idėjos suskirstė arabus į dvi grupes: į musulmonus ir ne musulmonus.

Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) taip pat turėjo draugų iš skirtingų genčių ir kurie nebuvo arabai.

Ar jis sirgo epilepsija?

Kiti žmonės, kurie atmeta Mohammedo (Ramybė ir Palaima telydi jį) viešpatavimą, sutinka su istoriniais įrodymais dėl Mohammedo (Ramybė ir Palaima telydi jį) neklystančio charakterio ir sąžiningumo bei to, kad jis neišgalvojo Šv. Korano ir savo viešpatystės iš nevilties; taigi dėl tam tikrų priežasčių jie tvirtina, kad jis arba sirgo epilepsija, arba didybės manija, ir iš tiesų tikėjo esant save viešpačiu.

Pirmiausia vėlgi, turint omeny, jog Mohammedas yra bene labiausiai istoriškai pagrįstas žmogus, nėra nei vieno įrodymo iš jo gyvenimo, palaikančio šį tvirtinimą apie epilepsiją, ir visi įrodymai teigia, kad Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) gyveno normalų ir sveiką gyvenimą iki pat savo mirties, kol sulaukė šešiasdešimties metų (60). Tačiau nepaisant to, mes vis tiek įrodysime kad šis tvirtinimas yra neteisingas.

Antra, netgi keletas orientalistų (ne musulmonai, kurie įgavo didžiulį autoritetą islame) atmetė šiuos tvirtinimus dėl epilepsijos, teigdami jog jie neteisingi ir netgi juokingi. Danielius, komentuodamas epilepsijos galimybę, teigė:

„...epilepsijos pritaikymas Mohammedui, buvo paaiškinimas tiems, kurie stengėsi linksmintis, o ne mokytis.“
Khalifa, Mohammed The Sublime Qu‘ran and Orientalism p. 13

Džonas Davenportas sakė:

„Šis pastebėjimas, jog Mohammedas kentė epilepsijos priepuolius, yra vienas iš neteisingiausių, prastų graikų pasakymų, kuriuo buvo siekiama suteršti naujos religijos

propaguotojo prestižą, ir krikščionybės pasaulį nuteikti prieš jo moralinį elgesį ir savybes.“

Udhri Taqsir, p.20

Yra skirtingų epilepsijos rūšių, pagrindinės yra šios: grand mal, petit mal, psychomotor.

Grand Mal pasireiškia traukuliais, kurie sukelia staigų sąmonės netekimą ir galūnių virpėjimą. Kartais žmogus prieš pat priepuolį ima šaukti, o po jo seka pykinimas ir trūkčiojantis kvėpavimas. Toliau prasideda mėšlungiški judesiai, patyręs priepuolį žmogus gali įsikąsti į liežuvį, taip pat pasireiškia galvos skausmas. Priepuoliui pasibaigus, žmogus nieko apie jį neprisimena.

Kai Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) sulaukė apsireiškimo, jį apibūdino kaip varpelio skambėjimą, nors kitais kartais Angelas Gabrielius pasirodydavo jam žmogaus pavidalu ir perduodavo žinių tiesiogiai. Jei palygintume grand mal su Mohammedo (Ramybė ir Palaima telydi jį) pasakojimu kaip jis sulaukdavo apsireiškimo, taptų akivaizdu jog jis nekenėto nuo grand mal.

Petit Mal pasireiškia akimirką trunkančiais sąmonės praradimais ir daugiau nei septyniasdešimčiai procentų (70%) pacientų pirmasis priepuolis įvyksta dar nesulaukus dvidešimties. Jam nebūdingi jokie nevalingi judesiai ir gali pasireikšti keletą kartų per dieną neprarandant sąmonės. Tai taip pat nesutampa su Mohammedo (Ramybė ir Palaima telydi jį) pasakojimu apie apsireiškimus.

Pirmiausia, tai Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) buvo keturiasdešimties (40) metų, kai jis sulaukė pirmojo apsireiškimo. Ir kiekvienas apsireiškimas trukdavo keletą minučių, bet ne kelias akimirkas.

Psychomotor priepuoliai pasireiškia traukuliais. Jie trunka tik keletą sekundžių, ir juos lydi šauksmai bei vapėjimai, kurie nesudaro rišlių žodžių ar sakinių, daugiau ar mažiau tai lyg ištisiniai knygos skyriai, kurie yra ne tik visiškai suprantami, bet ir aukščiausio iškalbingumo.

Epilepsija kontroliuoja žmogaus mintis priepuolių metu, tačiau Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) buvo aiškios sąmonės ir gebėjo kontroliuoti savo mintis apsireiškimų metu, bei įstengė detalai atpasakoti kas tuo metu vyko, ko nebūtų įstengęs, jei sirgtų epilepsija.

Po visų aukščiau paminėtų faktų kas nors turėtų paklausti, iš kur Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) nesąmoningai žinojo apie anksčiau egzistavusias tautas? Kaip jis nesąmoningai galėjo atsakyti į jam žmonių užduodamus klausimus ir būti visiškai teisus? Niekas dar neišdrįso tvirtinti esą labai puikiai susipažinę su šiomis istorijomis.

Iš kur jis galėjo numatyti dalykus, kurie ateityje įvyks? Iš kur jis galėjo žinoti jog persai ir romėnai pradės kariauti ir iš anksto nuspėti kas laimės metų karus?

Taigi, kai faktai yra išnagrinėti, epileptinių priepuolių teorijos gali būti ne tik lengvai atmestos kaip absurdiškos, bet mes taip pat galime daryti išvadą, jog šis tvirtinimas yra išgalvotas dėl neabejotino pagiežingumo, todėl kad įrodymai yra daugiausia prieš juos pačius.

Normanas Danielius, komentuodamas šmeižtą prieš Mohammedą (Ramybė ir Palaima telydi jį), kalbėjo:

„Visi rašytojai (kreipėsi į Vakarų rašytojus) yra daugiau ar mažiau linkę laikytis fantastinių pasakojimų apie islamą ir jo

viešpatį... Neteisingų įrodymų, nukreiptų prieš islamą nauda buvo visiška, bet įvairiapusiška.“

Norman Daniel, *Islam and the West*, One world Publications 1993, p.267

Danielius toliau tęsia aiškindamas: “Blogiausiu atveju tai buvo neįtikimas tvirtinimas ir jo kartojimas iš tiesų jo nenusimanant; geriausiu atveju, tai buvo tik rinkinys tų faktų, kurie sukėlė ginčus.“

Ibid, p.268

Nepaisant to, tokie dalykai, kaip materialinė nauda, valdžios troškimas, noras suvienyti arabus netgi sergant epilepsija, yra lengvai atmetami, kai tik objektyvus skaitytojas pažvelgia į Mohammedo (Ramybė ir Palaima telydi jį) gyvenimo aplinkybes.

Antrasis tvirtinimas:

Kažkas kitas, bet ne Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) parašė Šv. Koraną

Yra žmonių, kurie tvirtina, jog Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) neparašė Šv. Korano, bet arba nukopijavo iš kitų šaltinių, arba iš ko nors pavogė. Išnagrinėkime šiuos kaltinimus atskirai.

Nukopijavo iš kitų šaltinių?

Tarp tų, kurie tvirtina, jog Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) neparašė Šv. Korano, bet gavo iš kitų šaltinių, bei teigia, kad jis paprasčiausiai nukopijavo arba Apokrifą (keletas Biblijos citatų, neįtrauktų į Nikėjos Bažnyčios Susirinkimo kanoną 325m. po Kristaus, kuri tapo Biblija, o vėliau Biblijos „Katalikiškąją Versiją“) ir/arba pačią Bibliją.

Pirmasis prieštaravimas šiam teiginiui yra tas, jog Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) kaip jau minėjome anksčiau, buvo beraštis ir negalėjo nusikopijuoti to, ko negalėjo perskaityti.

Prašau nepamiršti to, ką minėjome anksčiau apie Mohammedo (Ramybė ir Palaima telydi jį) gerai žinomą neklystantį charakterį ir faktą, jog buvo žinoma, kad jis neraštingas ir taip pat nėra jokių aprašymų, kad pagoniai arabai Mekoje kaltintų Mohammedą (Ramybė ir Palaima telydi jį) buvus raštingu.

Jei jis būtų buvęs raštingas, kaip skelbė Šv. Koranas, ar tai nebūtų buvę sudėtinga įrodyti jo priešams, kurie siekė sugriauti pasitikėjimą juo? Pats faktas rodo, kad jo žinios, sukauptos per gyvenimą, buvo tikrai prastos, jis buvo iš tiesų beraštis, ir niekas tuo neabejojo.

Antra, jei kas nors manė, šio argumento labui, kad jis galėjo skaityti, reikia pastebėti, kad pirmasis arabiškas „Senojo Testamento“ vertimas buvo pateiktas tik praėjus dviems šimtams (200) metų po Mohammedo (Ramybė ir Palaima telydi jį) mirties, o pirmasis arabiškas „Naujojo Testamento“ vertimas pasirodė tik praėjus tūkstančiui metų po jo mirties. Sidni Grifit, po išsamaus tyrinėjimo, padaro išvadą, jog „Visi gali kalbėti apie prieš islaminę galimybę, tačiau krikščionybės versija arabų evangelijoje teigia, kad jokio patikimo ženklo, įrodančio jo tikrą egzistavimą, vis dar nėra.

„The Gospel In Arabic: An Enquiry Into Its Appearance In The First Abbasid Century” , Oriens Christianus, Volume 69, p. 166

Ernst Wurthwein savo knygoje “The Text Of The Old Testament” teigia:

“Kartu su islamo pergale arabų nauda plačiai paplito, ir žydams bei krikščionims užkariauotose žemėse ji tapo kasdiene kalba. Tokiu būdu išaugo Biblijos arabiškos versijos poreikis, kuris susidūrė su begale versijų, daugiausia nepriklausomų ir pirmiausia reikalaujančių paaiškinimo.”

The Text Of The Old Testament, 1988, William B Eerdmans Publishing Company, Grand Rapids, Michigan, pp 104.

Taigi tampa aišku, kad nei arabiškas Biblijos vertimas, nei Apokrifio Mohammedo (Ramybė ir Palaima telydi jį) gyvenimo laikotarpis neegzistavo.

Trečia, istoriniai įvykiai parodo, jog Hijaze (vidinė Arabų pusiasalio dalis) visiškai nebuvo nei krikščionių, nei žydų įtakos, ir ypač Mekoje, kur gimė ir užaugo Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį).

Prieš Mohammedo (Ramybė ir Palaima telydi jį) gimimą Hijaz buvo labiausiai ignoruojama to meto svarbiausių imperijų (persų ir romėnų) vieta išskyrus tuomet, kai Etiopijos karalius Abraha stengėsi užkariauti Meka tais metais, kai gimė Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį), tačiau tai jam nepavyko.

Naujoji Katalikų Enciklopedija, kalbėdama apie Mohammedą (Ramybė ir Palaima telydi jį) teigia:

“Hijaz (Arabų pusiasalis) nebuvo paliestas krikščionybės skelbimo. Taigi krikščionių bažnyčios organizacijos nebuvo nei tikėtasi, nei rasta.”

New Catholic Encyclopedia, Vol. 1, pp.721-722

Yra gausybė istorinių įrodymų, liudijančių, jog Hijaze, kur gyveno Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) nebuvo

krikščionių įtakos, taigi paklauskime patys savęs, kas tuomet jį išmokė Biblijos ir/ar apokrifų (kuri netgi nebuvo arabiška), kad vėliau jis įstengė viską prisiminti ir parašyti Šv. Koraną?

Hijaz buvo taip atskirtas, kad keturi vyrai iš Mangan genties, kurie ieškojo tikrosios Abraomo religijos, dėl šios priežasties turėjo palikti Meka. Waraqa Ibn Nawfal, buvęs kartu su jais, ir kuris vėliau sugrįžo kaip krikščionis. Mes tai dar aptarsime detaliau.

Ketvirta, pats Šv. Koranas į tvirtinimus atsako, jog kažkas mokė Mohammedą (Ramybė ir Palaima telydi jį) ir tuo pačiu nurodo faktą, kad arabų kalba pačiame Šv. Korane yra labai silpna.

Ir tikrai žinome, kad jie sako: “Tai tik paprasčiausiai žmogus, kuris jį (Ramybė ir Palaima telydi jį) moko. “To vyro kalbą jie mano esant užsieniečių, kai tuo tarpu ši (Šv. Korano) yra gryniausia arabu kalba.

[Šv. Koranas 16:103]

Šv. Koranas taip pat teigia, kreipdamasis į Mohammedą (Ramybė ir Palaima telydi jį) :

Nei tu kada nors skaitei kokią knygą prieš šią, nei parašei kokią knygą savo ranka. Šiuo atveju iš tikrųjų, melo pasekėjai galėjo suabejoti.

[Šv. Koranas 29:48]

Šis teiginys buvo paaiškintas prieš tūkstantį keturis šimtus metų paties Šv. Korano, tačiau kritikai vis dar negali pateikti naujų įrodymų savo klaidingiems tvirtinimams.

Išmoko Šv. Koraną iš kito žmogaus?

Kiti, kurie tvirtina, kad Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) gavo Šv. Koraną iš kitų šaltinių, nepagrįstai teigia, jog jį mokė kitas žmogus.

Kai kurie primygtinai tvirtina, kad jį mokė Waraqa Ibn Nawfal, kuris, kaip jau minėjome anksčiau, buvo vienas iš tų keturių vyrų, atsižadėjusių Mekos pagonybės dėl tikrosios Abraomo religijos ir tapusių krikščionimis. Čia turime pabrėžti, kad tikroji visų pranašų religija, įskaitant Abraomą ir Jėzų, buvo Islamas.

Sakydami “Islamą”, turime omenyje paklusimą Dievo valiai. Tai tas pats, ką jau minėjome įvade, kad visi pranašai skelbia gryną viendievybę.

Sakydami “Krikščionis” (kalbant apie Waraqa Ibn Nawfal ir Salmana iš Persijos), turime omenyje, kad jis sekė tikraisiais Islamo mokymais, kuriuos skelbė Jėzus, kaip ir visi kiti pranašai, ir laukė paskutiniojo pranašo. Tai štai ką norėjo pabrėžti Abraomo religija, kurios jie ieškojo.

Tai religija, kurios Waraqa Ibn Nawfal ieškojo ir matyt surado, nes kai Mohammedas ieškojo paaiškinimo tam, ką pamatė per jo pirmąjį apsiareiškimą, Waraqa tarė jam:

„Tai yra tas pats, kuris saugo paslaptis (angelas Gabrieliūs), kurias Allah siuntė Mozei. Norėčiau būti jaunas ir gyventi tuo metu, kai tavo žmonės tave išvarys.“ Allah pasiuntinys (Ramybė ir Palaima telydi jį) paklausė: „Argi jie mane išvarys?“ Waraqa atsakė teigiamai ir tarė: „Bet kas, skelbdamas ką nors panašaus kaip ir tu, būtų sutiktas priešiška; bet jei tik aš išlikčiau gyvas iki tos dienos, kai išvartytas būsi tu,

tuomet aš tave palaikysiu visomis savo jėgomis.“ Bet vos praėjus kelioms dienoms Waraqa mirė.
[Sahih al-Bukhari]

Taigi iš aukščiau pateiktų ištraukų paaiškėja, kad Waraqa mirė vos praėjus keletui dienų po pirmojo apreiškimo, kurio sulaukė Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) iš angelo Gabrieliaus, taip pat yra aišku, kad Waraqa tikėjo jį buvus pranašu.

Taigi tvirtinimas, kad Waraqa išmokė Mohammedą (Ramybė ir Palaima telydi jį) Šv. Korano, yra neįtikinamas.

Kiti bando tvirtinti, jog tai Salmanas iš Persijos išmokė Mohammedą (Ramybė ir Palaima telydi jį) Šv. Korano.

Salmanas, kilęs iš Persijos, buvo Zaratustros sekėjas, kuris vėliau atsivertė į krikščionybę ir išdrįso keliauti į Siriją, kad geriau pažintų savo religiją. Čia jis iš vieno krikščionių vyskupo sužinojo apie būsimą pranašą bei ženklus, kurie lydės jo pasirodymą. Vėliau jis keliavo į Hijaz, kur buvo areštuotas, parduotas į vergiją ir išvežtas į Mediną, kur galiausiai sutiko Mohammedą (Ramybė ir Palaima telydi jį).

Kai jis įsitikino, jog Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) atitinka visus ženklus, apie kuriuos jis buvo girdėjęs, Salmanas tapo musulmonu.

Ibn Ishaq's knygoje "Sirat Rassul-Ullah" mes randame Salmano kelionės pasakojimą ieškant tikrosios religijos ir būsimą pranašą:

„Asim ibn Umar ibn Qatada teigė žinantis, jog Salmanas iš Persijos pasakė pranašui (Ramybė ir Palaima telydi jį), jog jo šeimininkas in Ammuriya liepė jam keliauti į tam

tikrą vietą Sirijoje, kur tarp dviejų tankumynų gyveno vyras. Kiekvienais metais, kai jis keliaudavo iš vienos tankmės į kitą, ligoniai, stovėję jo kelyje, ir kiekvienas, dėl kurio jis pasimelsdavo buvo išgydytas. Jis sakė: “Paklausk jo apie religiją, kurios ieškai, ir jis tau apie tai papasakos.” Taigi, aš leidausi į kelionę kol suradau vietą, apie kurią man buvo papasakota, ir radau čia daug ligotų žmonių, kurie laukė, kol jis šianakt kelsis iš vienos tankmės į kitą. Jie artinosi prie jo su savo ligomis, ir kiekvienas, dėl kurio jis meldėsi, buvo išgydytas. Jie visi užstojo man kelią, ir aš negalėjau prie jo prisiartinti, kol jis nepasiekė tankmės, į kurią turėjo patekti, tačiau aš suėmiau jam už peties. Atsisukęs į mane jis paklausė, kas aš toks, ir aš atsakiau: „Dievas yra tau maloningas, papasakok man apie Hanifiyyah (Abraomo religiją).“ Jis atsakė: „Tu klausi apie tai, apie ką žmonės šiandien nesiteirauja; artėja laikas, kai pranašas bus pasiustas su savo religija iš haram (t.y.hijaz) žmonių. Eik pas jį, ir jis tave į tai atves.“ Ir tuomet jis leidosi į savo tankmę.

Taigi, kaip matome, argi Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) galėjo būti apsišaukėlis, kaip mano žmonės, pateikę šį tvirtinimą, tuomet Salmanas nebūtų pripažinęs jį esant pranašu, ir daugiau ar mažiau dalyvavęs rašant Šv. Koraną.

Antra, Salmanas sutiko Mohammedą (Ramybė ir Palaima telydi jį) tik po migracijos į Medinos ir ,vadinasi, PO TO, kai du trečdaliai Šv. Korano (įskaitant ir istorijas apie pranašus, minimus Biblijoje) jau buvo atskleisti Mekoje.

Trečia, Salmanas buvo persas, taigi jo gimtoji kalba nebuvo arabų. Šv. Korano literatūrinė kalba yra tokia nuostabi ir įspūdinga, kad netgi kalbininkai, kurių gimtoji kalba yra arabų, neįstengė sėkmingai atkartoti jos (išskyrus paties Šv. Korano pakartotus išbandymus, kuriuos aptarsime vėliau), tuo

labiau nebūtų to įstengęs padaryti persas, kurio gimtoji kalba nebuvo arabų.

Net jei kas nors norėtų tvirtinti, kad tai buvo kažkas kitas, o ne žmonės, paminėti aukščiau, tuomet mes dar kartą pakartosime Šv. Korano išbandymus (sunkumus).

“...Sakyk: „Pateik savo įrodymus, jei tu esi teisingas.“

[Šv. Koranas 2:111]

Taigi bet kurio, taip teigiančio, mes klausiamo, argi neatsirastų kokių nors įrodymų, kad kažkas mokė Mohammedą (Ramybė ir Palaima telydi jį)? Argi kas nors nebūtų žengęs į priekį ir taręs, jog tai aš Mohammedo (Ramybė ir Palaima telydi jį) „mokytojas“? Tačiau tokių įrodymų vis dar nėra.

Trečiasis tvirtinimas

Šv. Koranas yra Dievo žodis, neturintis žmogiškojo autoriaus.

Išnagrinėjus teorijas, jog Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) parašė Šv. Koraną ir kad gavo jį iš kitų šaltinių, bei aptarus tų argumentų klaidas, iškyla logiškas klausimas, keliantis susidomėjimą: jeigu Mohammedas (Taika ir Palaima telydi jį) neparašė Šv. Korano ir negavo jo iš kito žmogaus ar kitų šaltinių, tuomet iš kur jis atsirado?

Todėl dabar mes privalome išnagrinėti teoriją, kuri teigia, kad Šv. Koranas yra Dievo žodis siųstas Mohammedui (Ramybė ir Palaima telydi jį) ir taip pat, kad jis yra Dievo pasiuntinys.

Iššūkis.

Visų pirma Šv. Koranas keletoje vietų išbando tautą sakydamas:

“Sakyk: “Jei žmonija ir džinai laikėsi drauge norėdami panašiai pateikti Šv. Koraną, jie to panašiai padaryti negalėjo, nors ir būtų padėję vieni kitiems.”

[Šv. Koranas 17:88]

“Ir jei jūs (arabų pagoniai, žydai ir krikščionys) abejojate tuo, kad mes nusiuntėme (Šv. Koraną) savo tarnui (Mohammedui, Ramybė ir Palaima telydi jį), tuomet pateikite surą (skyrių) to panašumo ir pakvieskite liudytojus (rėmėjus ir padėjėjus) be Allah, jei esate teisingi.”

[Šv. Koranas 2:23]

Ir šis Šv. Koranas nėra toks, kuris būtų kada nors pateiktas ko nors kito, o ne Allah (Žemės ir Dangaus valdovo), bet tai yra patvirtinimas (apreiškinimas) to, kas buvo anksčiau [t.y. Tora ir Evangelija, ir t.t.] ir pilnas knygos paaiškinimas (t.y. įstatymai ir įsakymai, nurodymai žmonijai ir t.t.) – kuriame nėra jokių pasaulio valdovo abejonių.

Arba jei jie sako: „Jis (Mohammedas, Ramybė ir Palaima telydi jį) jį suklastojo?”

“Sakyk: „Atnešk tokią pat surą (skyrių) ir pakviesk visus ką tik gali, be Allah, jei tik esi teisingas!”

[Šv. Koranas 10:37-38]

Arba jei jie sako: „Jis (pranašas Mohammedas, Ramybė ir Palaima telydi jį) suklastojo jį (Šv. Koraną).“

Sakyk: „Atnešk tuomet dešimt suklastotų surų (skyrių) ir pakviesk ką tik gali, išskyrus Allah (kad tau padėtų), jei tu sakai tiesą!“

[Šv. Koranas 11:13]

Arba jei jie sako: „Jis (Mohammedas, Ramybė ir Palaima telydi jį) suklastojo jį (Šv. Koraną)?“ Ne! Jie netiki! Tuomet leisk jiems atnešti tokių pat pasakojimų, jei jie teisingi.

[Šv. Koranas 52:33-34]

Tačiau nepaisant šių besikartojančių iššūkių, arabai, kurie buvo pasiekę savo poetinio iškalbingumo viršūnę tuo metu, kai buvo apreikštas Šv. Koranas, vis tiek negalėjo pateikti net ir trumpiausios tokios pat suros. Alqama bin ‘Abd al-Manaf pripažino tai, Quraish genčiai sakdamas:

„O Quraish, nauja nelaimė vėl užklupo jus. Mohammedas buvo jaunas vyras, labiausiai mėgiamas tarp jūsų, pats teisingiausias ir labiausiai vertas pasitikėjimo iki tol, kol jūs pastebėjote žilus plaukus ant jo smilkinių ir kai jis atnešė jums žinią, jūs pasakėte, kad jis raganius, bet jis toks nėra, nes mes matėme tokius žmones ir jų purkštaujančias grupeles; (t.y., ženklai žmonių, kurie užsiima juodąja magija). Jūs sakėte, kad jis mistikas, bet mes esame matę tokius žmones ir jų elgesį, ir girdėję jų eilėraščius; jūs sakėte, kad jis žynys, bet jis nėra žynys, nes mes esame girdėję jų eilėraščius; jūs sakėte, jis-poetas, bet jis nėra poetas, nes mes girdėjome visas poezijos rūšis; jūs sakėte, kad jis apsėstas, bet taip nėra, nes mes esame matę apsėstuosius, o jis nerodo jokių dūsavimo, šnibždėjimosi ir kliedėjimo ženklų (pamišimo požymiai). O, Quraish vyrai, rūpinkitės savo reikalais, nes Allah dėka jus ištiko rimtas reikalas.“

Tai iššūkis, kuris vis dar egzistuoja ir šiandien, nes niekas nepriėmė šio iššūkio per tūkstantį keturis šimtus metų, kai jis pirmą kartą buvo suformuluotas. Tai dalykas, kurį prašome skaitytoją apsvarstyti.

Neprilygstamas iškalbingumas

Viena iš labiausiai žinomų istorijų apie tai, kaip Šv. Korano stebuklingas iškalbingumas paveikė žmones yra Al-Waleed ibn al-Mugheerah istorija, kuris buvo pats iškalbingiausias ir didžiai gerbiamas poetas Mekoje Mohammedo (Ramybė ir Palaima telydi ji) gyvenimo metais.

Al-Waleed ibn al-Mugheerah praėjo pro Mohammedą (Ramybė ir Palaima telydi ji) ir išgirdo jį pasakojant Šv. Koraną, ir tai turėjo jam akivaizdų poveikį. Jis buvo sukrėstas ir apstulbęs to, ką išgirdo. Naujienos apie šį įvykį greitai paplito Mekoje.

Abu Jahl (suktas islamo priešas) išsigandęs, kad Mekos žmonės bus sujaudinti naujienų ir pasirinks islamą, nuskubėjo pas al-Waleed ir tarė jam: „O mano dėde! Pasakyk ką nors (prieš Mohammedą), kad žmonės žinotų, jog tu esi prieš jį nusistatęs ir nekenti (jo misijos).“

Al-Waleed atsakė: „Ir ką gi aš galėčiau pasakyti? Aš prisiekiu Allah, kad nėra nei vieno tarp jūsų išmanančių poeziją taip kaip aš, ir kad niekas negali su manimi varžytis kūryboje, ar retorikoje-netgi ir džinų poezijoje! Ir dar, aš prisiekiu Allah, kad Mohammedo kalba (Šv. Koranas) neturi jokio panašumo su tuo, ką aš išmanau ir prisiekiu Allah, kad toji kalba yra labai melodinga ir papuošta grožybėmis. Jo pirmoji dalis yra produktyvi, o paskutinioji-gausi (pilna gilių prasmių) ir ji nugali (visas kitas kalbas) ir išlieka nenugalima! Ji sugriauna ir sunaikina visa, kas buvo prieš ją (dėl savo iškalbingumo).“

Abu Jahl atsakė: „Tavo žmonės nebus patenkinti, kol nepradėsi kalbėti prieš jį!“ Al-Waleed todėl pareikalavo Abu Jahl: „Palik mane keletui dienų tam, kad aš galėčiau apsvarstyti kokį tinkamą atsakymą Quraish žmonėms.“

Praėjus keletui dienų Abu Jahl sugrįžo pas jį ir paklausė, ką jis yra parengęs. Al-Waleed, per visą šį laiką

negalėjo pagalvoti apie joki kitą paaiškinimą išskyrus šį: „Jis (Šv. Koranas) yra magijos rūšis, turinti poveikį jos klausytojams.“

Pranašo Mohammedo biografija, Ibn Hishaam p. 225

Atsakydamas į tai Dievas Šv. Korane atskleidė:

Ne! Iš tikrųjų, jis (Al-Waleed) buvo užsispyręs ir priešiškas mūsų ženklams....iš tiesų jis apmąstė ir suplanavo sąmokslą; todėl tebūnie jis prakeiktas, jog taip pasielgė! Ir dar kartą tebūnie jis prakeiktas, kad taip pasielgė! Tada jis pamąstė! Tuomet susiraukė ir susierzino; tuomet jis atsigrėžė ir tuo didžiavosi! O po to tarė: „Tai ne kas kita, kaip tik senovės magija; tai kas kita, o tik mago žodžiai!“ Aš įmesiu jį į pragaro liepsnas.

[Šv. Koranas 74:16-26]

Tai buvo liudijimas didžiojo poeto, gyvenusio Mohammedo (Ramybė ir Palaima telydi jį) laikais.

Orientalistas autorius Arthur Arberry savo studijų Egipte metu, studijavo arabų kalbą ir vėliau puikiai ją išmanė, suvokė Šv. Korano gražumą.

Jis sakė: „...retorika ir rimavimas Šv. Korane yra tokie būdingi, tokie galingi, tokie didžiai jaudinantys, kad jokia kita versija, susaistyta su gamtos dalykais, yra tik puiki originalo kopija.“

Arthur Arberry, The Šv. Koran Interpreted p.24

Dauguma kitų ne musulmonų taip pat patvirtino Šv. Korano nepriylgstamą iškalbingumą. Hamilton Gibb, žymus Oxfordo universiteto arabistas pasakė:

„...Mekos gyventojai vis tiek reikalavo iš jo stebuklo, ir su nepaprasta drąsa bei pasitikėjimu Mohammedas pats

kreipėsi į Šv. Koraną kaip aukščiausią jo misijos patvirtinimą. Kaip ir visi arabai, jie buvo kalbos ir retorikos mokovai. Tokiu atveju, jei Šv. Koranas turėjo savo kompoziciją, kiti žmonės galėjo konkuruoti su tuo. Leiskite jiems pateikti dešimt tokių versijų. Jei jie neįstengs (o tai savaime aišku, kad jie to nepadarys), leiskite jiems pripažinti Šv. Koraną kaip įžymų ir akivaizdų stebuklą.“

H A R Gibb, *Islam – A Historical Survey*, 1980, Oxford University Press, p.28

Alfred Guillaume rašė:

„Šv. Koranas yra vienas iš pasaulio klasikinių kūrinių, kuris negali būti išverstas be rimtų praradimų. Jis turi ypatingo grožio rimą ir ritmą, kuris žavi ausį. Daugelis krikščionių arabų su šiltu žavėjimusi kalba apie jo stilių ir dauguma arabistų pripažįsta jo meistriškumą. Kada jis skaitomas garsiai arba deklamuojamas, jis turi beveik hipnotizuojantį efektą, kuris priverčia klausytoją būti abejingu vietomis keistai jo sintaksei ir kartais mums bjauriu turiniu. Tai yra savybė, kurią įgyja slopinanti kritika savo kalbos malonia muzika, kuri davė pradžia savo dogmos neprilygstamumui; iš tikrųjų turi būti patvirtinta, kad arabų literatūroje, kuri yra plati ir produktyvi, taip pat kaip ir poezija bei pakilioji proza, nėra nieko, kas galėtų jai prilygti.“

Alfred Guillaume, *Islam*, 1990, Penguin Books, pp. 73-74

Tai jau savaime yra stebuklas, kad per tūkstantį keturis šimtus metų, šis iššūkis supriešinti Šv. Koraną šiandien vis dar yra atlaikytas, nors ir buvo be galo daug bandymų tai padaryti.

Ar žmogus galėjo išmanyti šiuos dalykus?

Nors Šv. Koranas yra pamokymų knyga, skirta žmonijai, o ne mokslinė knyga, vienas iš didžiausių Šv. Korano stebuklų yra jo suderinimas su šiuolaikiniu mokslu. Tai yra stebuklingas gamtos ženklas, minintis tokius dalykus, kurių

jokia gyva būtybė negalėjo žinoti prieš tūkstantį keturis šimtus metų (1400) ! Mes duosime tik keletą pavyzdžių su paaiškinimais, kuriuos pateikė keli dabartiniai mokslininkai, skaite Šv. Koraną ir palyginę jį su mokslu.

....Jis sukuria jus jūsų motinos iščiose, nuo vienos stadijos iki kitos, ir visą laiką trys tamsos skraistės supa jus.

[Šv. Koranas 39:6]

Dr. Keith Moore, vienas žymiausių pasaulyje anatomijos ir embriologijos mokslininkų Toronto universitete sakė:

„Supratimas, jog embrionas vystosi stadijomis gimdoje, nebuvo pateiktas iki 1940 metų, o stadijos, naudojamos mūsų dienomis, visame pasaulyje buvo priimtos tik XV amžiuje.“

Šv. Koranas taip pat sako:

Iš kokio daikto jis jį sukūrė? Iš Nutfos (vyro ir moters spermės lašų). Jis sukūrė jį ir tada priskyrė jį tam tikrai daliai.

[Šv. Koranas 80:18]

Komentuodamas šią versiją, Dr. Moore sakė:

„Idėja, jog vystymosi rezultatai iš genetinio plano yra zigotos chromosomose, buvo patvirtinta tik XIX amžiaus pabaigoje. Šv. Korano versija (80:18) aiškiai leidžia suprasti, kad nutfa (t.y. pirminis skysčio lašas) turi schemą arba planą būsimų besivystančios būtybės savybių ir bruožų.“

Tada mes pavertėm Nutfą krešuliu (gabalėlis tiršto pradėjusio krešėti kraujo), tada krešulį pavertėm mažu mėsos gabalėliu, tuomet iš jo pagaminome kaulus, po to kaulus padengėme mėsa, ir po visko gimė naujas kūrinys. Tebūnie palaimintas Allah, geriausiasis kūrėjas.

[Šv. Koranas 23:14]

Geriausias būdas įvertinti aukščiau pateiktų versijų grožį yra pažiūrėti žmogaus embriono nuotraukas įvairiose vystymosi stadijose. Paminėjimas „...kramtė mėsos gabalėlių“ yra akivaizdžiai panašus į embriono išvaizdą po pirmojo mėnesio.

Atsižvelkime į faktą, kad jei kas nors paskaitytų tai, kaip embriologas svarstė apie šį dalyką prieš šimtą metų, tuomet jis juoktųsi iš jo netikslumų.

Keletas kitų faktų pateiktų Šv. Korane pasakoja apie pieno formavimąsi (16:66), planetų sukimąsi (21:33 ir 36:40), ir vandens rato apibūdinimą (15:22 ir 35:9).

Maurice Bucaille rašo šiuo klausimu:

„Aukščiau minėtas stebėjimas leidžia daryti hipotezę tiems, kurie mano, jog Mohammedas yra nepagristai laikomas Šv. Korano autoriumi. Kaip vyras, buvęs neraštingu, galėjo tapti pačiu svarbiausiu autoriumi, literatūros nuopelnų kalboje, visoje arabų literatūroje? Kaip jis tuomet galėjo paskelbti tiesą apie mokslinę gamtą, ko joks žmogus tuo metu dar negalėjo iširti, ir visa tai paskelbti ne karto nepadarant net mažiausios klaidelės?“

Maurice Bucaille, *The Bible, the Qur'an and Science*, 1978, p.125

Profesorius Alfred Kroner, vienas žymiausių pasaulio geneologų, sakė:

„Galvojant apie bet kurį iš šių klausimų ir apie tai, iš kur Mohammedas yra kilęs, galime teigti, kad jis buvo beduinas. Manau, kad tai yra beveik neįmanoma, kad jis galėjo žinoti dalykus apie bendrą visatos kilmę, nes mokslininkai visa

tai ištyrė tik per pastaruosius kelerius metus remdamiesi labai sudėtingais ir pažangiais metodais.“

Paprašysime sąžiningo skaitytojo atsižvelgti į šiuos faktus:

Stebuklas nėra apribotas vietos ir laiko.

Įvade mes jau minėjome, kad kiekvienas pranašas buvo siunčiamas įvykdyti stebuklus, kad įrodytų savo pranašystę. Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) įvykdė daug stebuklų, kurie yra užrašyti juos stebėjusių liudytojų: mėnulio atskilimą, maisto pagausėjimą didžiuliam žmonių skaičiui ir daugelį kitų stebuklų, kurie nebuvo ilgalaikiai ir negalėjo būti stebimi kiekvienos kartos, kiekvienoje vietoje.

Šv. Koranas yra ilgalaikis stebuklas, neapribotas laiko ir erdvės. Toli po Mohammedo einančios kartos gali tai paliudyti.

Ibn Khaldoun, žymus musulmonų istorikas labai gražiai pasakė:

„Žinau, kad pats didžiausias stebuklas ir pats švenčiausias bei palaimintas ir pats aiškiausias įrodymas yra Šv. Koranas, kuris buvo atskleistas pranašui Mohammedui (Ramybė ir Palaima telydi jį). Taip yra todėl, kad visi kiti stebuklai apskritai buvo pagimdyti tikro įkvėpimo (kurio sulaukė pranašas), kaip menki įrodymai tikrojo įkvėpimo. Šv. Korano atveju, tai yra ir įkvėpimas ir stebuklas kartu, tuo pačiu tai yra aiškiausias ir galingiausias stebuklas, tada kai jis suderina gyrimąsi ir įrodymus.“

Itr, p. 113

Taip pat paprašysime skaitytoją apmąstyti šį Ibn Taymiyyah teiginį:

„Didžiausias (iš visų stebuklų) yra Šv. Koranas, kurį paskelbė pranašas (Ramybė ir Palaima telydi jį), tai yra Dievo

ir jo kalbos religija, ir tai yra įrodymas, jog Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) iš tiesų buvo pranašas. Pats apreiškimas yra vienas labiausiai antgamtiškų ir ypatingų faktų, nes tai yra reikalavimas (garbinti tik vieną dievą) ir įrodymas (jog Mohammedas iš tiesų yra pranašas, Ramybė ir Palaima telydi jį) ir stebuklas (t.y., visi drauge).“
Collection of Islamic Rulings, vol. 11p. 324

Gyvenimo keitimasis Šv. Korano dėka

Šv. Koranas teigia:

„Iš tikrųjų Šv. Koranas vadovaujasi tuo, kas yra teisingiausia...“

[Šv. Koranas 17:9]

Šv. Koranas yra knyga, skirta visai žmonijai, kurios tikslas perauklėti žmogų ir netgi visą visuomenę. Jis nevadovaudamas pakeičia žmogų ir padaro jį geresniu, jei jis jau eina teisingu keliu.

Iki pranašo Mohammedo (Ramybė ir Palaima telydi jį) arabai buvo beviltiški alkoholikai, dalyvaudavo giminės kautynėse ir netgi užkasdavo savo kūdikius gyvus, jei gimdavo mergaitė. Tačiau, dabar studijuojant Šv. Korano istoriją suvokiame, kad dvidešimties metų laikotarpyje Šv. Koranas savo stebuklą įtakos dėka sugebėjo pakeisti beveik visus arabus ir ne arabus Arabų pusiasalyje ir susiaistė juos brolystės tikėjimu ir meile, kuri buvo tokia stipri, kad jei viena brolijos dalis kęs skausmą, tuomet visa brolija kentės.

Šie žmonės tapo pasaulio vadovais ir didžiosios civilizacijos kertiniais akmenimis, kurių įtaka išliks amžiais.

Šis poveikis dar ilgai tęsėsi po Mohammedo (Ramybė ir Palaima telydi jį) mirties. Mes suvokiame tai iš štai šios pastraipos:

Patikimas charakteris ir savybės musulmonų kareivių kartą buvo išaukštintos tokiais romėnų karininko žodžiais: „Naktį juos surasi besimeldžiančius, o dieną pasninkaujančius. Jie tęsi savo pažadus, atlieka gerus poelgius, suvaldo velnią ir išlaiko visišką lygybę tarp savęs.“

Kitas kalbėjo taip: „Jie raiteliai būna dieną, o atsiskyrėliai naktį. Jie sumoka už tai, ką valgo teritorijose, kurias okupuoja. Juos iš karto dera pagerbti, kai tik jie atvyksta, ir jie yra žiaurūs kovotojai, kurie sunaikina priešą.“

O trečiasis teigė taip: „Nakties metu atrodo, jog jie nepriklauso šiam pasauliui ir nieko kito neveikia tik meldžiasi, o dienos metu, kai juos išvystame raitus ant savo žirgų, atrodo, jog jie nieko daugiau nėra veikę šiame pasaulyje. Jie yra puikūs šauliai ir ulonai, taip pat jie yra nuoširdžiai religingi ir prisimena Dievą taip stipriai ir dažnai, kad sunku būtų juos išgirsti kalbant apie ką nors kitą.“

Ibn Kathir, Bidayyah pg. 53

Priešgyniavimo stoka

Šv. Koranas išmėgina tautą sakydamas:

„Argi jie neapsvarstė atidžiai Šv. Korano? Jei tai būtų ko nors kito, o ne Allah, jie būtinai būtų suradę daug prieštaravimų.“

[Šv. Koranas 4:82]

Faktas, jog Šv. Korane nėra prieštaravimų, nepaisant, kad buvo atskleistas per dvidešimt trejus metus skirtingomis aplinkybėmis, svarstydamas įvairias problemas, yra aiškus

ženklas skirtas nuoširdžiam ir objektyviam skaitytojui apie jo dieviškąją kilmę.

Logiška išvada

Mes jau įrodėme, kad Šv. Koraną parašė ne Mohammedas (Ramybė ir Palaima telydi jį) ir, kad jis jo neišmoko iš kažko kito ar surinko iš kitų šaltinių. Ar tu, skaitytojau, vis dar tuo abejoji?

Paprašysime, jei vis dar abejojate, priimti paties Šv. Korano iššūkį ir įrodyti, kad jis neteisingas.

Apmąstykite faktą, kad ne vienas puikių poetų legionų, gyvenusių prieš 1400 metų, sugebėjo išvelgti Šv. Korano grožį ir iškalbingumą, nepaisant besikartojančių išmėginimų.

Kodėl jie yra nesėkmingi? Todėl kad Šv. Koranas vis dėlto yra Dievo žodis, o kas galėtų varžytis su Dievu? Dievas pats pasakė Šv. Korane, kad niekas neištengs to padaryti.

Sakyk: “Jei žmonija ir džinai laikėsi drauge, norėdami panašiai pateikti Šv. Koraną, jie to panašiai padaryti negalėjo, nors ir būtų padėję vieni kitiems.”

[Šv. Koranas 17:88]

Kitaip tariant, pats Šv. Koranas nuspėjo, kad jis išliks neprilygstamas ir neturės sau lygių visą amžinybę.

Buvo išpranašautas pastangų supriešinti Šv. Korano talentingumą ir iškalbingumą beprasmiškumas:

“Ir jei jūs abejojate tuo, kad mes nusiuntėme (Šv. Koraną) savo tarnui (Mohammedui, Ramybė ir Palaima

telydi jį), tuomet pateikite surą (skyrių) to panašumo ir pakvieskite liudytojus (rėmėjus ir padėjėjus) be Allah, jei esate teisingi. Bet jei jūs to nepadarysite nei dabar, nei ateity, tuomet baiminkitės Ugnies (Pragaro), kurios kuras yra žmonės ir akmenys, paruošti netikintiesiems.”

[Šv. Koranas 2:23-24]

Kas minima aukščiau, iš tikrųjų įvyko! Niekas neįstengė priimti šio iššūkio, nes būtų negalėję to įvykdyti.

Mes nuolat prašėme skaitytoją apmąstyti. Taip pat pradžioje teigėme, kad jei pripažinsime Šv. Koraną esant Dievo žodžiu, tuomet neišsiplėsdami turime pripažinti ir Mohammedą (Ramybė ir Palaima telydi jį) buvus Jo pranašu.

Protingas vertinimas yra nuoširdaus skaitytojo žinioje ir emocinis pasišventimas religijai turi būti pateiktas remiantis intelektualiniu įsipareigojimu jam. Protas, tiesą sakant, yra svarbiausias mūsų įrankis ieškant Tiesos.

Mes galime bet kokią religiją ar tikėjimų sistemą ištirti nagrinėdami, ar ji yra protinga, įvairiapusiška, tinkama visiems laikams, visose vietose ir skirtingų kalbų bei rasių žmonėms, ir ar religijos Šventasis Raštas neturi pakeitimų, vidinių ir išorinių nesuderinamumų.

Biblija savo vidumi yra nesuderinama, jei jos tekste yra prieštaravimų ir neatitikimų, ir išore yra nesuderinama, jei ji supriešina mokslo ir gamtos faktus (ne teorijas), kuriuos jau aptarėme. Taigi yra neįmanoma, kad Dievas nežinotų savo kūrybos arba to ką jis kuria.

Mūsų patirtis sako, kad keletas minučių samprotavimo gali mus įtikinti, jog Dievas yra vienas ir unikalus, taigi belieka tik išstudijuoti, kuri religija turi vieną dievą.

Vienas iš svarbiausių bruožų, kuriuo galėtume atskirti Tiesą nuo melo ir, kuri norėtume jums pabrėžti, yra Biblijos autentiškumas.

Mes jau aukščiau pateikėme nenuginčijamų įrodymų, kad Šv. Koranas yra Dievo žodis.

Tiesa yra ta, kad tik musulmonai turi autentišką Dievo Bibliją ir jo originalią formą, kurioje nėra viena raidė nepakeista.

Visos kitos religijos pripažįsta, kad jų biblijas iš dalies parašė žmonės. Ir jei mes sakome, kad egzistuoja Tiesa ir Dievas, mes tikriausiai tikime, kad tai Dievas nori, kad mes darytume konkrečius dalykus ir sulaiko nuo kitų.

Jeigu mes manome, kad Dievas nepaliks mūsų be patikimo apreiškimo, tuomet paprasčiausias faktas, jog musulmonai vieninteliai tvirtino turintys autentišką apreiškimą, liudija jo teisingumą.

Tačiau, kaip jau minėjome anksčiau, Šv. Koranas ragina mus mąstyti ir samprotauti, ir pripažinti tikėjimą, verčiau paremtą žiniomis, negu aklą sekimą savo tradicijomis.

Kaip jau citavome šiame darbe iš Šv. Korano:

„Argi jie neapsvarstė atidžiai Šv. Korano? Jei tai būtų ko nors kito, o ne Allah, jie būtinai būtų suradę daug prieštaravimų.“

[Šv. Koranas 4:82]

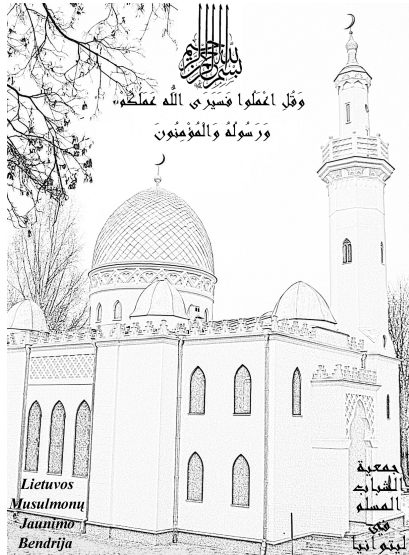
Vėlgi paprašysime sąžiningojo skaitytojo tai apmąstyti.

IŠLEISTOS KNYGOS:

1. ĮŽANGA Į ISLAMĄ „elektroninė versija“
2. ISLAMO MOTERIS.
(Ko dar geresnio ji laukia?)
3. ŠV. KORANAS IR ŠIUOLAIKINIS MOKSLAS
4. KUR YRA ALLAH?!
5. PASNINKAS ISLAME
6. ISLAMO PAGRINDAI
(Garbinimas Ir Malda Islame)
7. KETURIASDEŠIMT HADISŲ
8. PRANAŠO MISIJOS YPATYBĖS
9. TIKĖJIMO KELIAS
10. ŠV. KORANO DALIES "MARIJA"
(Paaiškinimas) „elektroninė versija“
11. PRANAŠŲ ISTORIJOS MAŽIAUSIEMS
12. ŠV. KORANAS YRA DIEVO ŽODIS
13. ŽVILGSNIS Į ISLAMĄ
14. KAS LEISTINA IR KAS DRAUDŽIAMA ISLAME
15. MOTERYS ISLAME
(Lyginant Su Moterimis Žydų-Krikščionių
Tradicijoje: Mitai Ir Realybė)
16. ISLAMAS: DIEVO KELIAS
17. MOKSLINIAI FAKTAI, ATSKLEISTI
ŠLOVINGAJAME ŠV. KORANE
18. BENDRAS ĮVADAS Į ISLAMĄ
19. ATRASTI ISLAMĄ
(Yra Tavo Prigimtinė Teisė)
20. ISLAMO FAKTAI
(Paneigiantys Nepagrįstus Teiginius Prieš Islamą)
21. MUHAMMADAS, DIEVO PASIUNTINYS
(Te Dievas paaukština jo paminėjimą)

IŠLEISTI LANKSTINUKAI:

- KAS YRA ISLAMAS? Visuminis vaizdas
- MUHAMMEDAS: Elgesio pavyzdys naujam tūkstantmečiui
- ŠV. KORANAS: Knyga, kuria galite tikėti
- MOTERYS ISLAME

جمعية الشباب المسلم في ليتوانيا

Lietuvos musulmonų Jaunimo Bendrija

Lithuanian Muslim Youth Society

Totorių g. 6, Kaunas, Lithuania

www.musulmonai.lt

LMYS_1995@yahoo.com

info@musulmonai.lt